

Arrest

**nr. 130 916 van 6 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 april 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 mei 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 september 2013.

1.3. Op 15 mei 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 mei 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, maar geboren en getogen in Hassake, Syrië. Uw vader zou samen met zijn ouders Libanon hebben verlaten op tweejarige leeftijd nadat er in Libanon een gevecht was ontstaan tussen uw familie en een andere familie omwille van waterirrigatie waarbij iemand van de andere familie om het leven was gekomen en uw familie bloedwraak vreesde.

U zou handelaar in hout zijn geweest en zou een welstellend leven hebben geleid in Hassake. Uw familie, A.(...) K.(...), zou bekend zijn in Hassake als handelaarsfamilie. Tijdens de burgeroorlog in Syrië zou u omwille van uw rijkdom zijn gevisieerd door leden van de oppositie. Een elfjarige jongen die de woonst van jullie familie verliet zou zijn ontvoerd omdat men dacht dat hij tot uw familie behoorde. Vervolgens zouden twee gemaskerde mannen uw bedrijf zijn binnengedrongen, u hebben geslagen en u hebben gedwongen hen geld te geven. Daarna zouden zij u telefonisch hebben lastig gevallen en geld hebben geëist. U zou met uw minderjarige zoon G.(...) en uw echtgenote naar Libanon zijn gegaan om er een paspoort aan te vragen. Toen uw zoon O.(...), die een drankwinkel uitbaatte en werd afgeperst door onbekenden, op 25 september 2012 door diezelfde personen werd neergestoken, zou u naar Syrië zijn teruggekeerd. Jullie zouden een klacht hebben ingediend bij de autoriteiten, maar deze zouden u niet hebben kunnen helpen. Uiteindelijk liet u eerst uw zoon G.(...) Syrië verlaten, vervolgens uw zoon O.(...), dan uw echtgenote en uiteindelijk uzelf. In Libanon zou uw zoon in een gevecht zijn terechtgekomen nadat onbekenden hem met de auto de pas zouden hebben afgesneden, uw echtgenote en haar zus zouden hebben beledigd en uw zoon hen terug beledigde. De politie zou tussengekomen zijn en de twee partijen zouden zich hebben verzoend. U zou terug naar Beirut zijn gegaan en van daaruit een vliegtuig hebben genomen naar België. Uw zus, woonachtig in België, zou u namelijk ten laste hebben genomen waardoor u een visum verkreeg om naar België te reizen.

U kwam, samen met uw echtgenote E.(...) K.(...) N.(...) (CG 13/13462B) en uw zoon G.(...) aan op 30 april 2013. Op 7 mei vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: de Syrische verblijfsvergunning van u en uw echtgenote, een kopie van de Syrische verblijfsvergunning van uw zoon G.(...), uw diploma lagere school, een betalingsbewijs van de belastingen, een huwelijksakte, een verklaring dat u in Syrië woonachtig bent, uw Libanese identiteitskaart, een handelsverklaring, een kopie van uw rijbewijs, een document van 'real estate', een notariële akte, een doopakte van u, uw echtgenote en George, een bewijs van bezit van goederen, een telefoon- en elektriciteitscontract afgesloten te Hassake, betaalde facturen, bewijs van krediet bij "Banque Bemo Saudi/Fransi", facturen van uw houthandel, uw internationaal Libanees paspoort, dat van uw echtgenote en van uw zoon G.(...), een vaccinatiedocument van uw zoon, een diploma van G.(...), een bewijs van schoolgaan van G.(...), een document van het vierde leerjaar van G.(...), een certificaat 'academic attendance' van G.(...), een diploma van G.(...) van het tweede middelbaar en een certificaat 'basic education' van G.(...).

Uw volwassen zonen O.(...) (OV 7.722.881 en CG 13/14343) en Y.(...) (OV 7.761.651 en CG 13/16254) vroegen eveneens asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Eerst en vooral dient te worden benadrukt dat, alhoewel u een hele tijd in Syrië heeft gewoond, u de Libanese nationaliteit draagt en dat uw asielaanvraag bijgevolg dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van uw nationaliteit, Libanon dus.

U stelt in Libanon dezelfde groepering te vrezen als diegene die u viseerde in Syrië (CGVS, pg.6). U baseert zich hiervoor op een incident waarin uw zoon en uw echtgenote verwickeld zijn geraakt (CGVS, pg.6). Een auto zou de auto van uw zoon de pas hebben afgesneden en de inzittenden hebben beledigd. Uw zoon zou hen daarop ook hebben beledigd en er zou een gevecht zijn ontstaan. De politie zou zijn tussengekomen en beide partijen zouden zich vervolgens hebben verzoend (CGVS, pg.6). Er kan uit dit incident geenszins worden afgeleid dat het hier dezelfde personen zou betreffen als diegenen die u zouden hebben gevisieerd in Syrië. U heeft hiertoe ook geen concrete aanwijzingen. Uw echtgenote relateert daarenboven de omstandigheden van dit incident en stelt dat die onbekenden haar zus hadden beledigd, maar dat dergelijke beledigingen in Libanon als 'gewoon' worden beschouwd (CGVS echtgenote, pg. 4). Uw zoon zou hen echter terug hebben beledigd waardoor er een gevecht zou zijn ontstaan (CGVS echtgenote, pg. 4). Uw echtgenote denkt dat jullie Syrisch accent misschien de 'trigger' is geweest voor het gevecht, omdat Libanezen een hekel hebben aan Syriërs (CGVS echtgenote, pg.4). Wat er ook van zij, na tussenkomst van de politie kwam er meteen een verzoening tussen beide partijen tot stand en dit zonder verdere negatieve gevolgen voor

jullie (CGVS, pg.6). Dit - overigens éénmalig - incident is echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie.

Vervolgens stelt u niet in Libanon te kunnen wonen omwille van de vete waarin uw grootvader indertijd verzeild was geraakt. Dient echter te worden vastgesteld dat het hier een vete betreft van tientallen jaren geleden - uw vader zou twee jaar zijn geweest toen hij Libanon omwille van dit conflict moest verlaten -, een vete waarover u zelf het fijne niet meteen weet behalve dat een lid van de familie Z.(...) werd gedood. Mocht u omwille van deze vete oordelen niet terug te kunnen naar Libanon, kan er in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u meer informatie kan geven over de oorzaak/rede(n)/omstandigheden/actoren van dit conflict. Bovendien beschikt u over geen enkele indicatie dat deze vete nog steeds actueel is én dat u om deze reden zou worden vervolgd door de familie Z.(...) (CGVS, pg.7). U weet evenmin weer te geven welke bemiddeling er doorheen al deze jaren tussen de beide families is gebeurd - zoals gebruikelijk is bij een familie- of stammenconflict - , zagezegd omdat u 'geen rol hebt in deze vete' (CGVS, pg.7). Aangezien u zelf stelt dat u geen rol speelt in dit conflict, dringt de vraag zich op waarom u dan zoveel jaren later toch zou worden geïnterviewd. Opnieuw kan uit een decennia oude vete niet worden afgeleid dat u actueel persoonlijk wordt vervolgd. Indien dit element bovendien écht bepalend is om u niet in Libanon te kunnen vestigen, kan worden afgevraagd waarom u zich hierover dan niet meer heeft geïnformeerd. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt bovendien dat er relatief weinig belang wordt gehecht aan deze problematiek daar zij zelfs niet te kennen wist te geven wie van uw familie - en tevens haar familie gezien jullie onderlinge familieband - iemand van de familie Z.(...) zou hebben gedood (CGVS echtgenote, pg.4).

Wat de gebeurtenissen in Syrië betreffen, met name het incident in de alcoholwinkel van uw zoon Olivier en de inval in uw houthandel in Hassake waarbij jullie eveneens geld afhandig zou zijn gemaakt en nog enkele dreigtelefoons zouden zijn gevolgd, dient opgemerkt dat deze feiten zich hebben voorgedaan in Syrië maar niet relevant zijn bij de beoordeling van uw vrees ten aanzien van uw land van nationaliteit, in casu Libanon. Te meer, zoals bovenstaand aangegeven, u niet aannemelijk maakt dat u in Libanon door dezelfde groepering zou zijn lastig gevallen.

Bovenstaande elementen maken dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. In dezelfde lijn zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon-De actuele veiligheidssituatie-dd. 30 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geïnterviewd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige

regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. De documenten zijn allen een aanduiding van uw identiteit, uw verblijf en beroepsbezigheden in Syrië. Deze elementen staan hier echter niet ter discussie. Nogmaals dient erop te worden gewezen dat uw vrees, gezien uw Libanese nationaliteit, ten opzichte van Libanon dient te worden afgewogen en niet tav. Syrië, het land waarvan u de nationaliteit niet bezit.

Tenslotte dient te worden aangestipt dat het CGVS In hoofde van uw echtgenote E.(...) K.(...) N.(...), alsook in hoofde van uw zonen O.(...) en Y.(...) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

In hoofde van uw schoondochter H.(...) S.(...) werd anderzijds de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend, gezien zij de Syrische nationaliteit bezit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 48/2 en 48/3 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de motivering op onvoldoende draagkrachtige elementen steunt, wat voortvloeit uit een gebrekkige binding tussen de feiten die als grondslag hebben gediend voor de beslissing en de beslissing zelf, waarna hij een poging onderneemt om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker benadrukt in een eerste onderdeel dat hij volgens zijn paspoort de Libanese nationaliteit draagt, hoewel hij geen affiniteit heeft met Libanon. Hij is geboren en opgegroeid in Syrië, is er naar school geweest, heeft er zijn eigen houthandelbedrijf en hij leeft er samen met zijn echtgenote, zonen en schoondochter. Zijn vader is destijds op tweejarige leeftijd met zijn ouders naar Syrië gevlucht omwille van een familievete. Om die reden is verzoeker steeds in Syrië gebleven en heeft hij ook zijn kinderen daar opgevoed. Hij is namelijk bang dat zijn kinderen er zouden vermoord worden, aldus verzoeker. Daar zijn familie christenen zijn, wonende in de islamitische staat Syrië, is het hen nooit gelukt hun Libanese nationaliteit te veranderen naar de Syrische. Hierdoor verkreeg verzoeker, alsook zijn kinderen, ten gevolge van het ius sanguinis, de Libanese nationaliteit. Verzoeker voegt hieraan toe dat de Syrische nationaliteit sowieso niet wordt gegeven aan buitenlanders. Zij krijgen volgens verzoeker enkel een verblijfskaart, die hij ook heeft voorgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Hoe graag verzoeker dit ook wenste, het was voor hem naar eigen zeggen onmogelijk om de Syrische nationaliteit te verkrijgen. Zijn band met Libanon blijft om die reden enkel op papier bestaan. Tot slot verwijst verzoeker naar een arrest van een Irakees die 14 jaar in Jordanië heeft gewoond en asiel aanvraagt omwille van de problemen in Jordanië. De RvV besluit dat er rekening dient gehouden te worden met zijn Irakese nationaliteit en aldus zijn vrees voor vervolging in Irak. Met de situatie in Jordanië dient geen rekening te worden gehouden (RvV 24 juni 2010, T.Vreemd. 2010, 262). Verzoeker wijst erop dat het in dit arrest een persoon betreft die veertien jaar van zijn leven in Jordanië heeft gewoond, het ander deel van zijn leven heeft hij wel degelijk doorgebracht in Irak. Deze man heeft nog enige affiniteit met zijn land van nationaliteit, wat *in casu* absoluut het geval niet is, aldus verzoeker, die in dit verband nog benadrukt dat hij geen familie meer heeft in Libanon. De volledige familie is omwille van de familievete in Syrië gaan wonen. Bovendien dient men bij een staatloze te kijken naar het land van zijn gewone verblijfplaats, waaruit verzoeker afleidt dat de verblijfplaats toch ook een rol speelt in de gegronde vrees voor vervolging. Gelet op het geheel van wat voorafgaat en omwille van de

uitzonderlijke situatie waarin hij verkeert, meent verzoeker dat men onmogelijk tot het besluit kan komen dat hij dient terug te keren naar Libanon.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in Syrië wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging inhouden en wel degelijk relevant zijn. Verzoeker herhaalt dat hij een eigen houthandelbedrijf heeft, waar onbekenden hem verschillende malen fysisch of telefonisch hebben bedreigd. Zijn familie is welstellend, waardoor ze voornamelijk door leden van de oppositie tijdens de burgeroorlog worden gevisieerd. Ook zijn zoon O., die zijn eigen drankwinkel uitbaatte, werd door diezelfde onbekenden afgeperst. Hij werd zelfs neergestoken.

Verzoeker vervolgt dat hij en zijn familie behoren tot een bepaalde sociale groep, met name een groep welstellende mensen in Syrië, die omwille van hun welstellendheid vrezen voor vervolging in hun land. Verzoeker stelt dat hij een achtergrond heeft waarvan niet mag geëist dat hij dit zal opgeven en hij verwijst in dit verband naar stuk 7 gevoegd aan het verzoekschrift (Lidmaatschapscertificaat van de Kamer van Koophandel en Industrie van El Hassaka).

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, poneert verzoeker in een eerste onderdeel dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt geconfronteerd te worden met een klimaat van bedreiging, vernedering en geweld. Hij haalt opnieuw aan dat er geen rekening werd gehouden met zijn situatie in Syrië en de door hem aangehaalde problemen aldaar. Volgens verzoeker staat het vast dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade aangezien hij reeds werd bedreigd. De belagers zullen zich opnieuw tegen hem richten, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij om die reden zijn land van herkomst is ontvlucht. Verzoeker herhaalt dat de welstellendheid van de familie een doorn in het oog is van zijn belagers. Bij weigering van het geven van geld, werd ermee bedreigd hem en zijn familie om het leven te brengen. Dit wordt nogmaals bevestigd door het asielrelaas van zijn zoon O., die ook werd lastiggevallen. Bovendien, aldus nog verzoeker, wijzen talrijke krantenartikels erop dat de situatie in Hassake onhoudbaar is. Kidnapping vinden plaats, jongeren worden vermoord om een voorbeeld te stellen... De leefsituatie in Syrië blijkt met andere woorden onhoudbaar en zijn asielrelaas ligt dan ook volledig in de lijn van de nieuwsfeiten die uit het gebied komen (stuk 8, 9 en 10), aldus verzoeker, die er dan ook van overtuigd is dat hij het risico loopt om opnieuw onder handen te worden genomen door de belagers die zijn familie telkenmale hebben lastig gevallen en die hem en zijn familie zullen blijven afpersen. Hij kan ook geen steun van de politie verwachten aangezien zij niet in de mogelijkheid verkeren om hem te beschermen, zoals reeds is gebleken.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de objectieve gegevens waarover men beschikt met betrekking tot Libanon. Verzoeker laat gelden dat hij bij een terugkeer naar Libanon enerzijds geconfronteerd dreigt te worden met ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld daar er sprake is van een gewapend conflict in Libanon (artikel 48/4, § 2 c) en anderzijds met een klimaat van bedreiging, geweld en bestraffing omwille van de familievete waarin zijn familie verwickeld is alsook de Syrische achtergrond (artikel 48/4, § 2 b). Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij geen familie meer heeft in Libanon. Daarnaast verwijst hij naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies waaruit blijkt dat men rekening dient te houden met terroristische aanvallen over het hele grondgebied, dat de veiligheidssituatie verslechterd is, en meer bepaald sinds augustus 2013 met een reeks bomaanslagen verspreid over gans Libanon. Verzoeker besluit hieruit dat de burgers dus niet worden gespaard, zoals het Commissariaat-generaal laat uitschijnen. Ten tweede dient volgens verzoeker rekening gehouden te worden met het feit dat hij een Syrisch christelijke achtergrond heeft, een Syrisch accent heeft en Libanon niet kent. Hij wijst er verder op dat Libanon wordt overspoeld met Syrische vluchtelingen. Sinds het begin van de burgeroorlog, met name maart 2011, zijn minstens 1,4 miljoen vluchtelingen gevlucht naar Libanon (stuk 4), een stroom die Libanon niet aankan. De Syriërs verblijven er op overbevolkte plekken en zoals het rapport van Artsen Zonder Grenzen stelt, leven ze er in angst en onzekerheid (stuk 5). Verzoeker meent dat het onmenselijk is om hem naar dergelijke omstandigheden te sturen. Hij voegt hieraan toe dat volgens UNHCR Libanon ook enorme economische klappen kreeg door de crisis in Syrië, waardoor ook de Libanezen in armoede storten en hun afkeer naar de vluchtelingen die hun land blijven binnenstromen groter wordt (stuk 6). Voorts dient rekening te worden gehouden met zijn Assyrisch-Orthodox christelijke achtergrond, aldus verzoeker. Hij wijst erop dat de burgeroorlog die in Syrië wordt gevoerd een religieus conflict betreft, waarbij onder andere christenen worden gevisieerd. Ook omwille van het feit dat zijn familie christen is, werd zijn zoon en diens echtgenote reeds lastiggevallen. Verzoeker verduidelijkt dat zijn schoondochter geen hoofddoek droeg en dat zij daarom aan een controlepost in Libanon werd tegengehouden. Daar zijn zoon zich verzette en zijn christelijke tattoo op

zijn hand werd opgemerkt, kregen ze nog meer problemen. Er werd namelijk bedreigd zijn hand af te hakken. Dergelijke voorvallen bewijzen volgens verzoeker reeds dat het allesbehalve een oplossing is om hem naar Libanon te sturen, waar er bovendien nog steeds sprake is van een heersende familievete.

Verzoeker besluit dat de door hem uiteengezette Libanese leefomstandigheden, zijn christelijke achtergrond en de familiegeschiedenis, gepaard gaande met de talrijke willekeurige bomaanslagen aantonen dat Libanon geen land is waarnaar hij kan worden gestuurd en dat er dan ook talrijke zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico zal lopen op ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het reisadvies Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 3 april 2014, het artikel *“Nieuwe vluchtelingenstroom van Syriërs naar Libanon”* van De Morgen van 20 november 2013, het rapport *“Syrische vluchtelingen in Libanon leven in angst en onzekerheid”* van Artsen Zonder Grenzen, het artikel *“Meer dan 1 miljoen Syrische vluchtelingen in Libanon”* van De Redactie van 3 april 2014, een lidmaatschapscertificaat voor 2013 opgesteld door de Kamer van Koophandel en Industrie van El Hassaka op 28 maart 2013 met vertaling in het Nederlands, het artikel *“ISIS losing ground in Syria tot Jabhat al-Nusra”* van 12 februari 2014, het artikel *“Syrian Orthodox and Catholics Appeal for Aid In Hassake”* van 17 januari 2013 en het artikel *“Solidarity against Kidnapping: People of Hassake criticize the role of Syrian officials”* van 27 januari 2013.

2.4. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van zijn nationaliteit, Libanon, (ii) hij geen concrete aanwijzingen heeft dat hij in Libanon dezelfde groepering dient te vrezen als diegene die hem viseerde in Syrië, zijn zoon en zijn echtgenote weliswaar in een incident verwickeld zijn geraakt doch er na tussenkomst van de politie meteen een verzoening tussen beide partijen tot stand kwam en dit zonder verdere negatieve gevolgen en dit éénmalig incident dan ook onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève, (iii) uit een decennia oude vete die zich afspeelde ten tijde van zijn grootvader niet kan worden afgeleid dat hij in Libanon actueel persoonlijk wordt vervolgd, temeer er geen enkele indicatie is dat deze vete nog steeds actueel is, (iv) de gebeurtenissen in Syrië niet relevant zijn bij de beoordeling van zijn vrees ten aanzien van zijn land van nationaliteit, temeer hij niet aannemelijk maakt dat hij in Libanon door dezelfde groepering zou zijn lastiggevallen, (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem voorgelegde documenten niet vermogen bovenstaande appreciatie te wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr.

169.217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 mei 2014 (CG nr. 1313462), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.6.2. Uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat hij de Libanese nationaliteit draagt. Dit wordt ook bevestigd in het verzoekschrift. Dienvolgens dient verzoekers eventuele nood aan internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. Dat verzoeker zijn ganse leven in Syrië heeft gewoond en er een eigen houthandelbedrijf heeft, dat hij geen familie in Libanon zou hebben en dat hij geen affiniteit zou hebben met Libanon doet hieraan geen afbreuk. Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke wijze verzoeker zijn standpunt dat zijn asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van Syrië, het land waar hij geboren en getogen is, meent te kunnen ondersteunen door de verwijzing naar rechtspraak van de Raad daar in deze in het verzoekschrift aangehaalde rechtspraak precies wordt bevestigd dat de nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van nationaliteit en dat geen rekening dient te worden gehouden met het land van gewoonlijk verblijf.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden benadrukt dat de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen die zich in Syrië hebben voorgedaan – hij werd bedreigd en geslagen en ook zijn zoon werd door dezelfde onbekenden afgeperst en neergestoken – niet relevant zijn bij de beoordeling van verzoekers vrees ten aanzien van zijn land van nationaliteit, *in casu* Libanon. Om dezelfde reden is ook verzoekers stelling dat hij en zijn familie behoren tot een bepaalde sociale groep, met name een groep van welstellende mensen in Syrië die omwille van hun welstellendheid vervolging vrezen in hun land, niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar de burgeroorlog in Syrië, de veiligheidssituatie in Hassake en de stelling in het verzoekschrift dat de Syrische politie in de onmogelijkheid verkeert om verzoeker te beschermen, zoals in het verleden reeds is gebleken.

2.6.3. Wat de heersende familievete in Libanon betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“Vervolgens stelt u niet in Libanon te kunnen wonen omwille van de vete waarin uw grootvader indertijd verzeild was geraakt. Dient echter te worden vastgesteld dat het hier een vete betreft van tientallen jaren geleden - uw vader zou twee jaar zijn geweest toen hij Libanon omwille van dit conflict moest verlaten -, een vete waarover u zelf het fijne niet meteen weet behalve dat een lid van de familie Z.(...) werd gedood. Mocht u omwille van deze vete oordelen niet terug te kunnen naar Libanon, kan er in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u meer informatie kan geven over de oorzaak/reden(en)/omstandigheden/actoren van dit conflict. Bovendien beschikt u over geen enkele indicatie dat deze vete nog steeds actueel is én dat u om deze reden zou worden vervolgd door de familie Z.(...) (CGVS, pg.7). U weet evenmin weer te geven welke bemiddeling er doorheen al deze jaren tussen de beide families is gebeurd - zoals gebruikelijk is bij een familie- of stammenconflict - , zagezegd omdat u ‘geen rol hebt in deze vete’ (CGVS, pg.7). Aangezien u zelf stelt dat u geen rol speelt in dit conflict, dringt de vraag zich op waarom u dan zoveel jaren later toch zou worden geïnterviewd. Opnieuw kan uit een decennia oude vete niet worden afgeleid dat u actueel persoonlijk wordt vervolgd. Indien dit element bovendien écht bepalend is om u niet in Libanon te kunnen vestigen, kan worden afgevraagd waarom u zich hierover dan niet meer heeft geïnformeerd. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt bovendien dat er relatief weinig belang wordt gehecht aan deze problematiek daar zij zelfs niet te kennen wist te geven wie van uw familie - en tevens haar familie gezien jullie onderlinge familieband - iemand van de familie Z.(...) zou hebben gedood (CGVS echtgenote, pg.4).”* De loutere stelling in het verzoekschrift dat zijn familie nog steeds bloedwraak vreest, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.6.4. In zoverre verzoeker nog stelt geen familie te hebben in Libanon en zich afvraagt naar waar hij precies moet terugkeren, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen van louter socio-economische aard zijn en geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook met de loutere verwijzing naar zijn Assyrisch-Orthodox christelijke achtergrond, zijn Syrisch accent en het feit dat hij Libanon niet kent, toont verzoeker allerminst aan dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om zich in Libanon te vestigen. Waar verzoeker voorts wijst op de precaire situatie van Syrische vluchtelingen in Libanon en hij betoogt dat het onmenselijk is om hem naar dergelijke omstandigheden te sturen, wijst de Raad erop dat verzoeker bezwaarlijk kan beschouwd worden als een vluchteling in Libanon aangezien hij de Libanese nationaliteit heeft. Bovendien komt verzoeker uit een welstellende familie en maakt hij aldus niet aannemelijk dat hij in Libanon in een precaire situatie verzeild zal geraken.

Tot slot is ook het éénmalig incident waarin zijn zoon en diens echtgenote in Libanon verwickeld zijn geraakt onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker verklaarde in Libanon dezelfde groepering te vrezen als diegene die hem viseerde in Syrië en baseert zich hiervoor op een éénmalig incident waarbij zijn zoon en diens echtgenote betrokken zijn geraakt. Een auto zou de auto van verzoekers zoon de pas hebben afgesneden en de inzittenden hebben beledigd. Verzoekers zoon zou hen daarop ook beledigd hebben en er zou een gevecht ontstaan zijn. De politie zou zijn tussengekomen en beide partijen zouden zich vervolgens verzoend hebben. Er kan uit dit incident echter geenszins worden afgeleid dat het hier dezelfde personen zou betreffen als diegenen die hem in Syrië zouden geïnterviewd hebben. Verzoeker heeft hiervoor geen concrete aanwijzingen. Bovendien kwam er na tussenkomst van de politie een verzoening tussen beide partijen tot stand en dit zonder verdere negatieve gevolgen voor hen.

2.6.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt voorts op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (adm. doss. van verzoeker en zijn echtgenote in het dossier van zijn echtgenote, nr. 154.494) (COI Focus Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

van 25 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Het gros van de terreuraanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, al vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict (p. 33-34).

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen door het Syrische leger en Syrische rebellengroeperingen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie. Met de stelling dat Libanon alles behalve een veilig land is om gedwongen naartoe terug te keren en de verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, brengt verzoeker aldus geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband nog dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, *in casu* Libanon, niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS